

Γιώργος Κρεασίδης

Μια διαφορετική Θεσσαλονίκη αναδείχτηκε τις προηγούμενες μέρες, μέσα από τις διαδοχικές κινητοποιήσεις που έγιναν γύρω από διάφορα ζητήματα, δίνοντας μια εικόνα εκ διαμέτρου αντίθετη από εκείνη μιας κοινωνίας παθητικής μπροστά στα παζάρια του Γιούρογκρουπ, την επίθεση στα λαϊκά δικαιώματα, αλλά και τα αλισβερίσια του αντιδραστικού άξονα Ελλάδα-Κύπρου-Ισραήλ.

Μαχητική κινητοποίηση αλληλεγγύης πραγματοποιήθηκε το πρωί της Τετάρτης για τους δικαζόμενους διαδηλωτές Μ.Α και Γ.Α. αλλά και τους εργαζόμενους από το φούρνο του Λάμπρου που διεκδικούν το δίκιο τους από την άθλια εργοδοσία. Στη συνέχεια, έγινε μαζική συγκέντρωση στη ΔΕΗ, ενάντια στο χαρατσώμα του λαϊκού εισοδήματος και τις διακοπές ρεύματος και πορεία προς το σύλλογο των συμβολαιογράφων και τα δικαστήρια - δηλαδή τον άμεσο φορέα και τον τόπο των πλειστηριασμών της λαϊκής κατοικίας και περιουσίας. Ακολούθησε μαχητική παρέμβαση με ένα λαϊκό μπλόκο που απέτρεψε την παρουσία συμβολαιογράφων στο Ειρηνοδικείο, ώστε να μη βγει στο σφυρί κανένα σπίτι φτωχού - μια έμπρακτη απάντηση στην κυβερνητική μεθόδευση να νομοθετήσει τους ηλεκτρονικούς πλειστηριασμούς αλλά και στη νέα δίωξη που έχει δρομολογηθεί ενάντια σε στοχοποιημένους αγωνιστές του Συντονισμού Συλλογικοτήτων Θεσσαλονίκης ενάντια στους πλειστηριασμούς.

Είχε προηγηθεί, επίσης, μια κατάληψη διαμαρτυρίας στην Περιφερειακή Διεύθυνση Εκπαίδευσης Κεντρικής Μακεδονίας από τις ΕΛΜΕ της πόλης, ενάντια στις ηλεκτρονικές εγγραφές στα ΕΠΑΛ, που οδηγούν σε συρρίκνωση με μαρασμό την τεχνική εκπαίδευση. Την επόμενη δε ημέρα, την Πέμπτη, έγινε στους δρόμους της πόλης μια μαζική διαδήλωση ενάντια στη σύνοδο του άξονα Ελλάδα-Κύπρου-Ισραήλ, σπάζοντας το κλίμα τρομοκρατίας των κλειστών δρόμων, της επίδειξης ολοκληρωτισμού της αστυνομίας και της ΜΟΣΑΝΤ που μέχρι και ελεύθερους σκοπευτές επιστράτευσαν κατά των συγκεντρωμένων. Τα συνθήματα στο κέντρο της πόλης και έξω από το προξενείο των ΗΠΑ και η συγκινητική παρουσία των παλαιστινιακών οργανώσεων στην κεφαλή της αντιιμπεριαλιστικής και αντιπολεμικής πορείας σήκωσαν το πέπλο της σιωπής των ΜΜΕ και έστειλαν μήνυμα αγώνα και διεθνιστικής αλληλεγγύης.

Ζήσαμε, με άλλα λόγια, ένα πυκνό αγωνιστικό 48ωρο, που δεν ήταν αποτέλεσμα της δράσης λίγων ακτιβιστών ή κάποιων παθιασμένων αλλά γραφικών ιδεολόγων. Είχε τη σφραγίδα της αυθεντικής λαϊκής πρωτοβουλίας και νεολαιίστικης δράσης, ενός κόσμου που αναζητά δρόμους αναμέτρησης με την πολιτική η οποία ρημάζει τις ζωές μας.

Δεν είναι ούτε απλό ούτε αυτονόητο γι' αυτόν τον κόσμο το συμπέρασμα ότι η ολοκληρωτική ενσωμάτωση του ΣΥΡΙΖΑ δεν σημαίνει αυτομάτως και ήττα, παραίτηση από την ελπίδα να μη μετράμε τις μέρες μας με μνημόνια.

Φυσικά, υπάρχει πολύς δρόμος ακόμα για να πει κανείς ότι έχει αναπτυχθεί το κίνημα που απαιτεί η εποχή της κοινωνικής βαρβαρότητας που ζούμε. Αλλά είναι αυτός ο δρόμος που έχει ανοίξει μέσα από μια προεργασία σε βάθος χρόνου.

Βασικές πλευρές αυτής της προσπάθειας είναι καταρχήν η επιμονή να μην υπάρξει καμιά ανακωχή, καμιά αναμονή, καμιά στιγμή αδράνειας απέναντι στην αντιλαϊκή πολιτική, είτε στο όνομα της αδυναμίας του λαϊκού παράγοντα και της αναζήτησης «όρων και προϋποθέσεων» είτε στο όνομα της αναζήτησης των δήθεν θετικών πλευρών του ΓΥΡΙΖΑ σαν το μικρότερο κακό. Την αριστερή εκδοχή, δηλαδή, του «δεν υπάρχει εναλλακτική», του ΤΙΝΑ. Μαζί με την επιμονή αυτή έρχεται το πολιτικό πλαίσιο, που τόσο συνολικά όσο και στα επιμέρους μέτωπα απαντά στη βάση των κοινωνικών αναγκών, με στόχους που αρνούνται τους πυλώνες της πολιτικής της άρχουσας τάξης και καλούν σε ξεσηκωμό ενάντια σε μνημόνια, χρέος, ευρώ και ΕΕ. Στόχους που αναδεικνύουν το αίτημα για δουλειά, μισθούς, συντάξεις και αυξήσεις, υγεία, παιδεία, δημοκρατικά δικαιώματα. Που αγκαλιάζουν τους πρόσφυγες, ενάντια στον ρατσισμό, τον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό.

Μέσα από ένα τέτοιο πλαίσιο έγινε και γίνεται εφικτός ένας αγωνιστικός συντονισμός που συσπειρώνει πρωτοβάθμια σωματεία, συνελεύσεις γειτονιάς, φοιτητικούς συλλόγους, σχήματα και πρωτοβουλίες. Ένας συντονισμός που ακόμα αναζητάει τη μορφή του, στη βάση των αποφασιστικών μορφών πάλης και της πλατιάς απεύθυνσης στην κοινωνία. Αυτός ο δρόμος, όμως, έχει ήδη καταφέρει να γίνει σημείο αναφοράς και οι πρωτοβουλίες του γίνονται πεδίο κοινής δράσης, λιγότερο ή περισσότερο σταθερές, από ένα πολύ ευρύτερο φάσμα αγωνιστικών δυνάμεων της μαχόμενης Αριστεράς και πρωτοβουλιών του αναρχικού χώρου. Δεν είναι η άγωνα συζήτηση για εκλογικές συμπράξεις και μέσους όρους που φέρνει την αυτοπεποίθηση και τη συσπείρωση. Κινητοποιήσεις όπως αυτή στα εγκαίνια της ΔΕΘ, της Πρωτομαγιάς, ενάντια στους πλειστηριασμούς, ενάντια στον άξονα Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ δίνουν αγωνιστική διέξοδο και δημιουργούν πεδίο για να έρθει στο προσκήνιο η διά-θεση αγώνα, ξεπερνώντας τα εμπόδια από την καθήλωση του οργανωμένου μαζικού κινήματος αλλά και δημιουργώντας το υλικό για την ταξική ανασυγκρότησή του.

Εφημερίδα ΠΡΙΝ, 18.6.2017